

un viatge a la terra

Jo estava allà, ja havia visitat el planeta Saturn i em dirigia cap a Júpiter. El meu pare, el cap dels Afrodites, estava allà. Pel que m'han dit, el meu pare és molt savi i valent. La de coses que em pot ensenyar! El problema és que ens va abandonar, a mi i a la meva mare, quan jo era només un nadó.

Per això he aprofitat per anar-lo a buscar. Jo sóc selenita, visc a la Lluna, a les profunditats d'un cràter, amb la meva mare. Ella és la fan número u dels animals, però a la Lluna no en troba cap. Llavors ahir va començar una expedició a la Terra, fruit de la seva curiositat. Creu que allà sí que hi ha vida. Jo crec que tornarà d'aquí molts dies, per això he aprofitat per fer una recerca del meu pare.

Cada segon m'arriba un missatge de la meva mare, està tan preocupada per mi... Però avui no m'ha arribat cap, què bé! Tinc por, i si li ha passat alguna cosa a la meva mare? I si hi no torna? I si no està bé... Li he trucat i no m'agafa el telèfon... he parlat amb la meva millor amiga. M'ha dit que l'hauria d'anar a buscar. En té tota raó.

De moment no he agafat el forat negre que porta a Júpiter. Per sort! Crec que aniré a la Terra per mirar si està bé! Vaig a fer la maleta. No sé quants dies hi estaré, per això m'emporto tot el que tinc a més de menjar, per si de cas. Demà agafaré un altre forat negre per arribar a la Terra. La meva millor amiga m'acompanyarà. Estic impacient...

Segons les xarxes mundials, va anar a parar a un lloc que es diu... Triangle de les Bermudes. No sé, em sona a alguna cosa... ah sí! Que demà tinc un examen digital de geometria. El Triangle porta a un portal a Colòmbia, però s'ha de conduir, per això anirem en forat negre, "vaixell" i, si podem, amb una cosa que es diu "cotxe".

Ja ha arribat l'hora de començar el viatge. La meva millor amiga té ganes de vomitar de l'emoció! La primera vegada que viatja en forat negre! No sé si ho sabíeu però s'arriba al Triangle en tres minuts terrestres. Pel camí hem estudiat. I per fi ja hem arribat, sanes i estalvies. He preguntat al robot de l'entrada si ha vist la meva mare. Ens ha dit que es dirigia a Colòmbia. I ens hem encaminat cap a allà. Però abans ens hem disfressat d'humanes. O així es diuen. No semblen gaire humanitzats: llencen les coses al terra, contaminen el seu planeta, l'únic que tenen, i per acabar-ho de rematar es maltracten entre ells i els éssers vius que els envolten.

Al "vaixell", m'he proposat dues coses, trobar la meva mare i trobar al meu pare. Una mica difícil, no creieu? Per sort el nostre *look* d'humanes és súper original. Quan hem arribat a terra ferma, hem agafat una cosa que es diu "tren". És com un cuc, subterrani, ple d'humanes. Crec que la Terra està molt antiqüada. Però és guai, tanta gent, tantes botigues, tantes coses bones per menjar, tants llocs bonics... A la Lluna mengem amb pastilles!

De camí a Colòmbia, ens hem trobat un humà molt estrany que ens ha dit que jo li recordava a algú. Potser perquè ha vist la mama? Li he preguntat si l'havia vist i m'ha dit que sí. Una dona una mica més gran que jo li havia demanat que li portes a

Colòmbia. Segur que era ella! Per fi! Hem demanat al senyor si ens podia portar en "cotxe" o segons el senyor "taxi" un aparell força estrany. I quan hem sortit del "cotxe" hem vist la meva mare. Estava allà, asseguda en un "bar". Llavors, l'he abraçat.

Després li he explicat que volia escapar-me per anar a buscar al meu pare. Però m'ha dit amb to plorós que el meu pare no tornaria, que vagi on vagi no el trobaré, perquè ell està amb nosaltres, guiant-nos el camí. Que ens mira des d'un cel inaccessible.

Em pregunto si algun dia el veuré, encara que sigui al seu món, ple de màgia, potser així sí que ens podrem veure, acaronar, abraçar... és el meu únic desig.

Camalot